

i Erstatningen. Forøvrigt har jeg allerede indrømmet, og jeg skal med Fornøielse anerkjende, at det er en Øtring af den ærede Finantsminister, der har gjort mig det klart, at selve Spørgsmaalet om det reent pengemæssige Ansvar rimeligviis ikke i ethvert Tilfælde vil kunne gjøres gjældende for Rigsretten paa Grund af den forskjellige Bestaafenhed af det Slags Sager, men at det er Noget, som Rigsdagen maa afgjøre, altsaa om og hvorvidt Erstatning skal finde Sted, men regnskabsmæssigt maa Erstatning ansees fyldestgjørende — og jeg kan virkelig ikke begribe, at der kan være nogen Indvending imod, at Regnskabsdecisionen er fyldestgjort, og at der forsaavidt ikke er nogen videre Anke over Vedkommende, — naar han tilbagebetaler, idet det naturligtviis maa være Folkethinget forbeholdt, om det af ganske andre Hensyn maatte finde Grund til at rejse en criminalistisk Anklage; det er Noget, der i enhver Henseende er aldeles facultativt, om Vedkommende vil søge paa den Maade at nedslaae ethvert videre Spørgsmaal desangaaende, og som kun kan paalægges ham igjennem Rigsretten. At Statsregnskabet's regnskabsmæssige Decision omfatter det hele Regnskab, er mig aldeles klart, og, hvis de Ord, at det er Afgjørelsen af de af Revisorerne fremhævede Punkter, skulle i denne Henseende kunne foranledige nogen Misforstaaelse, skal jeg kun bemærke, at Udvalget derved kun har tænkt paa, at alle Øvæitioner, der ikke vare reiste ved Revisionen, eo ipso ere afgjorte, og altsaa ikke trænge til Afgjørelse. Indstillingen om Decharge vilde altsaa omfatte Regnskabet i dets Heelhed, saa at det kan dechargeres, hvorom der er reist Spørgsmaal af Revisionen, og, hvor Indsigelse ikke er gjort, mener jeg, at ethvert Krav dermed allerede er afgjort. Naar der forøvrigt, med Hensyn til den Indsigelse, det kunde have ligeoverfor den vedkommende Minister, er gjort opmærksom paa, at, naar der i denne Henseende blev gaaet ud fra forskellige Fortolkninger, Rigsdagens og Regjeringens, da var der en Tvivl om Lovfortolkningen, som kun kunde afgøres ved en ny Lov eller i alt Fald af Domstolene, under hvilke Fortolkningen er henlagt, da skal jeg bemærke, at det er fuldkommen umuligt at erøvere en Lov uden at fortolke

den, og at det ingenlunde kan ansees for afgjort, at Regjeringens Fortolkning s. Ex. ved Anvendelsen af en Bestemmelse i Pensionsloven skulde være rigtig, fordi den deelees af Finantsministeren. Jeg troer altsaa virkelig, at, dersom Rigsdagen havde vedtaget en Beslutning, der stemplede en saadan Fortolkning som urigtig, paaligger det Finantsministeren at nøgte Udbetalingen af en saadan Pension, naturligtviis under Forbehold af tredie Mands Ret til at gjøre den gjældende ved Lov og Dom. Men jeg troer, at Rigsdagen staaer i et saadant Forhold til hele Statskassen, at den ikke i denne Henseende kan ansees for fyldestgjort ved at have Ønsker og Forhaabninger, hvis Sværkættelsen gjøres afhængig af Finantsministerens Bisald, idet jeg kun skal gøre opmærksom paa, at i saa Tilfælde vilde begge Thingenes ved gjentagne Behandlinger vedtagne Beslutninger ikke have anden Kraft end den første den bedste Privatmands Mening, der kommer i en Samtale med Finantsministeren; thi, kunde han komme for Stade at udtale en Fortolkning, som Finantsministeren billigede, kunde Finantsministeren ganske sikkert vedtage den. Men, hvis det aldeles skulde beroe derpaa, om Rigsdagens Beslutning i saa Henseende billiges af Finantsministeren eller ikke, om han vil tage Notits deraf eller ikke, da forekommer det mig, at Rigsdagens Beslutninger fattes ned aldeles i Klasse med hvilken som helst privat Fortolkning af hvilket som helst mandligt eller qvindeligt Individ. Det er efter min Mening kun en Øtring af den samme, som det forekommer mig, noget vidt drevne Sproggrigorisme, naar den ærede Finantsminister, som i sin Tid selv gjorde opmærksom paa, at dette hele Decisionsarbejde endtes paa en besynderlig klangløs Maade ved at slutte med den sidste Specialpost, og at det vist vilde være aldeles passende at sammensatte den i en samlet Øtring, og tillige yttrede, at han vilde finde det meget rigtigt og hensigtsmæssigt, at der til Slutningen udtaltes en Anerkjendelse af Regnskabet's Rigtighed, nu har saa Meget imod Udtrykket Decharge. Jeg skal ikke paa nogen Maade lægge stor Vægt paa dette Punkt. Den ærede Finantsminister meente, at Regjeringen helst vilde bede sig fritagen derfor, og det er jo